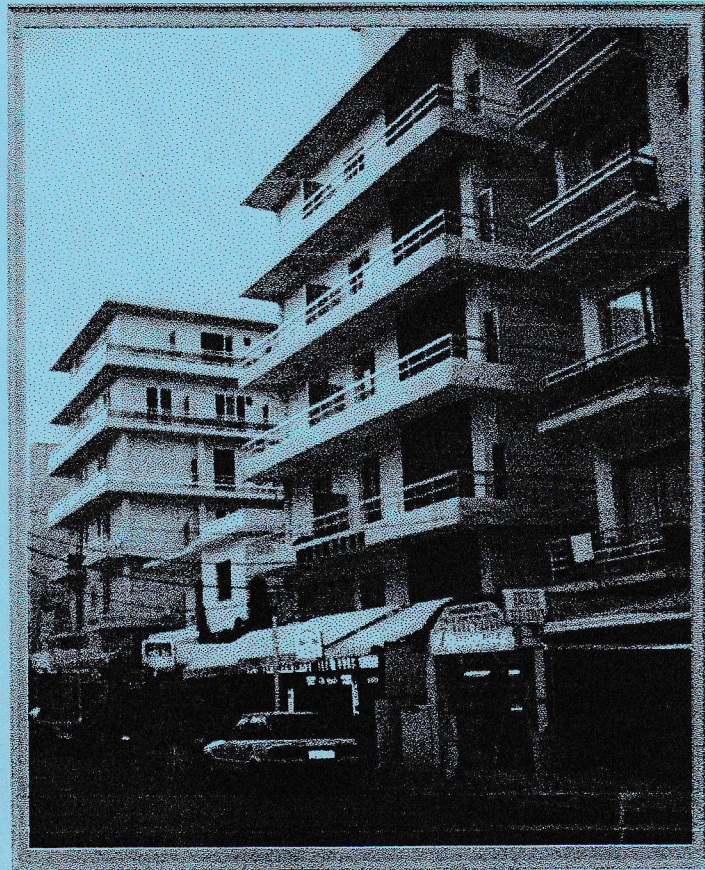
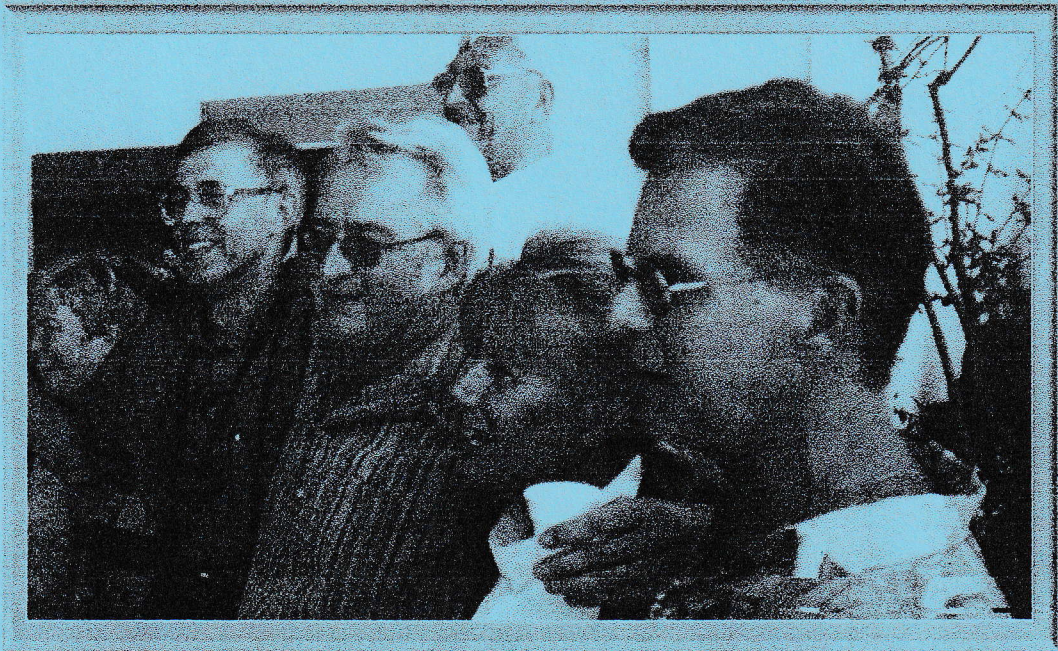

Maggan + Beine

**RESAN
TILL
-RHODOS-
1998**

Rhodosresan 1998

Majorens återkomst eller Drag-spelsmassakern

Alltsedan det minnesrika härnadståget till Isle of Man 1990 hade Visby Folkdangilles medlemmar inte trängt till fjärran länder. Trots idoga försök av styrelsen att locka med spännande resmål som USA, Skottland m fl hade entusiasterna lyst med sin frånvaro. Visserligen besökte man tillsammans med kusinerna i Trojaborg Ösel 1991, men denna ö ligger ju nästgårds, obetydligt längre bort än det svenska fastlandet. Andra närbelägna resmål var också Strängnäs 1992 för att återse Hasse och Ingrid Erlandsson, Kärnäsen i Värmland 1993, ett inofficiellt återbesök på Ösel 1994 och en minitripp av 4 par + 1 supporter till Åland 1995. Dessa platser förtjänar dock knappast att nämnas tillsammans med fjärran orter som t ex Stade, Soest, Wien, Mallorca och som ovan nämnts Isle of Man (med mellanlandning i London) som gillet gästade och där gjort namnet Visby Folkdangille ärat och aktat.

Men si! Anno Domini 1998 tände det! Efter energiskt förarbete av vår ordförande Kjäll enades man om att fara så långt bort som till Rhodos, vår vänort i östra Medelhavet. Kjäll hade genom idogt bearbetande av Vingresor fått till ett pris som passade många av gilletts plånböcker. I ett huj hade hela 37 personer inklusive Gutebälgare anmält sig till resan. Genom kommunens kultur- och fritidsnämnd hade Kjäll fått kontakt med en person vid namn Takis nere på Rhodos, som skulle kunna hjälpa oss att få engagemang där, så att vi inte bara skulle förslösa tiden på sol och bad, utan också genom vacker dans i lika vackra folkdräkter sprida kunskap om vår exotiska ö och på andra sätt förnöja bofast och tillrest befolkning på

ön ifråga. Tack vare ett bestickande brev, där det påpekades att Gotlands kommun ett par gånger blåst oss på utbyte med rhodianska dansare och musikanter lyckades gilletts hängivna ordförande och kassör utverka ett kärkommet bidrag från kommunstyrelsen mot att vi tog med och på lämpliga ställen visade upp en skärmställning om Gotland. Edit och Mats Bergvall, som ännu inte kunde visas upp (som dansare) på grund av avsaknad av folkdräkter, åtog sig utan betänkande denna möda.

Sedan kassören envetet inkasserat de nödvändiga biljettavgifterna och sålunda kunnat betala Vingresors fakturor randades äntligen dagen för avresan. Nåja, först skulle vi på egen hand ta oss till Hotell Arlandia för övernattnings eftersom flighten till Rhodos okristligt nog krävde incheckning före kl 05.45! Helt enligt planerna droppade alltför förväntansfulla gotlänningar in till ovan nämnda hotell, som något förvirrande visade sig även kunna heta Radisson Hotel. Enbart gotlänningar var vi för resten inte, då vi lyckats lura våra först till Strängnäs, sedan till Varberg utlokaliserade vänner och hedersmedlemmar Ingrid och Hasse Trygg med på resan. Efter samling i matsalen kom man överens om att lämplig tid för väckning var kl 04.00 påföljande morgon om man ville både äta frukost och hinna med matarbussen som avgick till terminal 5 vid Arlanda Airport kl 05.00.

Dags för avresa!

När morgonen den 20 september kort därefter bröt in samlades vi, inte på långt när så pigga som kvällen innan, i frukostmatsalen för att stärka oss inför den 4 timmar långa flygturen. När vi så huttrande stod och väntade på bussen i morgonkylan visade det sig att Bosse och Maggan inte ingått i den utlovade väckningen, utan kom direkt från sängvärmens väckta av omtänksamma kom-

pisar. De fick följaktligen börja resan endast nödtorftigt uppfräschade och på fastande magar. Inte roligt!

Vid ankomsten till terminalen visade det sig att halva Sveriges befolkning redan hunnit dit och tydligen skulle ut och flyga vid denna okristliga timme. Efter rundlig tid i kö till incheckningen blev vi dock av med våra väskor och bad en bön att snart få se dem igen. Det syntes ganska otroligt, att man i denna röra av människor och bagage skulle kunna klara ut rätt bestämmelseort på båda sorterna. Våra gutebälgare hade dessutom sina instrument att hålla ordning på. De fick emellertid lämna sina dragspel, gitarr och ståbas vid en särskild inlämning för specialbagage. Ståbasen hade dessutom papper på att den fick resa gratis!

Efter ny väntan i kö till vänthallarna kunde den som så ville börja göra av med pengar i taxfree-shopen eftersom det ännu återstod minst en timme till avgång. Kom man i god tid till den aktuella vänthallen vid gate 37 kunde man genom fönstren följa, hur man i cockpit till "vårt" plan ihärdigt försökte stänga ett motsträvigt fönster på andrepilotens sida. Mycket riktigt talade man vid tiden för avgång om, att det på grund av ett tekniskt fel kom att dröja ett slag med ombordstigningen.

Äntligen på väg!

Så småningom blev det dock dags att slussa in de 374 passagerarna i planet, en DC-10 tillhörande det omtalade bolaget Premiair. Väl ombord satt man tryggt på sin plats! Såvida man inte satt på ett yttersäte hade man inte större rörelsefrihet än ett burhöns. Efter take off tog en gemytlig överstypurser till orda för att meddela de förhållningsorder som gällde för resan. Mest handlade det om hur man enklast kunde göra av med mera pengar på taxfree-varor, men han utlovade även

en god frukost. När denna efter avklarade taxfree-beställningar dukats fram vidtog sedvanliga akrobatiska övningar i att inmundiga fast och flytande föda utan att solka ner medpassagerarna.

Trots allt kändes flygturen inte alltför lång och efter mindre än 4 timmar var det dags för inflygning till Rhodos flygplats Paradisi. Sedan man väl kunnat tränga sig ut ur planet var det bara att per matarbuss låta sig forslas till terminalen, där det skulle visa sig om rätt väskor dök upp. Ankomsttiden för bagaget visade sig variera väldigt! En liten tapper skara stod kvar vid bandet länge, länge under växande förtvivlan alltmedan större delen av sällskapet otåligt trampande väntade och svettades vid bussen, som skulle föra oss till vårt hotell Amaryllis i Rhodos stad.

Så småningom kom dock alla tillhörigheter till rätta sedan Kerstin och Henry som de allra sista fått korn på sina väskor och fått dem instuvade i bussen. Det visade sig, att Fredriks basfiol ingalunda var truppens största kolli, utan det var den gigantiska kanvasväska, som innehöll den tidigare omtalade skärmutställningen.

På historisk mark.

Efter kontrollräkning kom bussen iväg mot Rhodos stad. Lasten bestod inte bara av folkdansare, utan vi hade uppblandats med en del vanliga turister på väg till ett par andra hotell i staden. Så här vid det efterlängttade målet var humöret givetvis på topp i bussen, inte minst tack vare vår egen glädjespridare Bosse, som nu tycktes ha kommit över morgonens rivstart och var på ett strålande humör.

Efter en stunds färd genom ett av torka brunbränt landskap gjorde vi så vårt intåg i staden Rhodos, där vi vid två stopp avlämnade utomstående passagerare vid andra hotell för att till sist få vårt "Amarillis" i sikte. Ganska snart fann vi, att Kjälls tal om ett 2-stjärnigt

hotell stämde väl. Foajén var långtifrån pampig och därtill kombinerad med en liten matsal med risiga möbler. Hissen visade sig snart oförmögen att lyfta två fullvuxna karlar som Fredrik och "Post-Kalle" mer än 2 dm! Trots detta lärde vi oss snabbt att tycka om stället ifråga till stor del beroende på den gemytliga och familjära kontakt vi fick med hotellpersonalen. Man fick dock aldrig något riktigt begrepp om vem av flickorna som var grekiska, men pratade norska eller vice versa. Vem kunde låta bli att känna sympati för den lilla "frukost-jungfrun" som lite buttert betjänade oss under lågmålt muttrande, då hon förmodligen läste lusen av oss på grekiska medan vi glatt log till svar?

Stackars Larssons!

I den som sagt trånga "foajén" var det så dags för incheckning och omhändertagande av det bagage som nu lämpats ur bussen. När det värsta kaoset lagt sig stod Kerstin och Henry där på nytt tomhänta! Trots att de med egna ögon sett väskorna ilastas vid flygterminalen var de nu väck. En klart nedslående inledning på resan skulle man nog kunna säga. Dessbättre kom allt tillrätta sedan väskorna hade hittats övergivna på trottoaren vid ett av de tidigare stoppen.

Rum 406 befanns hålla knapp vandrarhemsstandard men sängarna visade sig vara av fullt godkänd kvalitet. Badrummet innehöll ett sött litet sittbadkar, ett handfat och en wc-stol med sittring och lock losslitna. Till att börja med letade en ovan badortsresenär som undertecknad efter filter, eftersom det på sängen endast låg ett innehållslöst påslakan. Redan första natten insåg man att frånvaron av filter dock var försumbar. Hustrun kunde aldrig riktigt komma överens med sitt påslakan som uppdraget till hakan lämnade fötterna fria. Hon måste då täcka dessa med en morgonrock eller dylikt

för att inte känna sig som om hon låg och väntade på obduktion.

Egen balkong hade man också! Vårans vette mot en bakgård, som synbarligen användes till slutförvaring av kasserade kylskåp, fläktaggregat och andra sköna ting. Många kompisar hade sina balkonger mot gatan och kunde därför njuta av det brusande utelivet både dag och natt.

Så ska vi ha't!

Efter en stund kallade vår älskade ordförande, numera också reseledare, till samling för att informera oss om den närmaste framtiden. Det framgick nu med all önskvärd tydlighet, att de medförda "sparkdräkterna" knappast skulle riskera att förstöras av mott och mal under vår vistelse på Rhodos. Minst en uppvisning om dagen samt träning varje morgon utlovades! Sedan han kungjort dessa nyheter och uppmanat oss att dricka rikligt med vatten släppte han iväg oss på fria aktiviteter. De mest badfixerade störtade nu med hast iväg till närmaste kust, som inte låg mer än ett rejält stenkast bort. Den friska pålandsvinden hade dock till följd att häftiga vågor gjorde det motigt att komma ut i det blöta, medan man däremot fick en rejäl skjuts upp i gruset vid landstigningen. Några mer landbundna resenärer företog i stället upptäktsfärder i staden, något som inte var alldeles utan risker på grund av den hetsiga trafikrytmen på gatorna.

På kvällen gick vi på restaurang. Det sällskap där undertecknad ingick blev under kvällens lopp utökat från en handfull till hela 18 personer genom att förbispatsrande visbykompisar anslöt sig efterhand, varför den alltmer förnöjda personalen på restauranten "Napoleon" fick förlänga vårt långbord flera gånger. Under slutet av måltiden passerades den uteveranda där vi satt och smorde kråsen av en annan grupp upprymda gilles- och bälgmedlemmar,

som gynnat en annan trevlig restaurang. Upplivade till kropp och själ släntrade vi så hemåt den första dagen för att finna halva styrkan i färd med att dra igång en musik- och dansshow på den lilla uteplats, som tillhörde vårt hotell. Att såna exotiska övningar snart lockade en skara förundrade åskådare är inte svårt att förstå. Efter detta blev det kutym att avrunda dagen med en gutnisk rajtan-tajtanstund på nämnda uteplats, något som livligt påhejades av kyparna på "Amarillis". En del av åskådarna blev ju helt följdriktigt torra i halsen medan dom såg på eller deltog i uppträdandena!

Rostat bröd eller sockerkaka?

När det blev morgon den andra dagen stiftade vi bekantskap med ställets grekiska frukost. Man kunde välja på te eller kaffe till vilket serverades en bulle liknande vår källarfranska samt en skiva sockerkaka. Vid en första anblick kunde denna kanske förväxlas med en skiva rostat bröd eftersom en av våra damer först intog den med påbrett smör. Utöver smör kunde man som pålägg välja på jordgubbsmarmelad eller jordgubbsmarmelad. Förflyttade man sig ut på uteplatsen kunde man dock mot merkostnad serveras ett rejälare morgonmål!

Efter frukost tog så våra älskade dansledare Göran och Maggan befälet. Vi hade ju vid 50-årsjubileumsfesten av vår förre, påhittige dansledare Hasse Burell förärats en jubileumshambo. Nu var det dags att framföra denna kluriga dans efter ett fåtal övningar. Hasse befann sig enligt tidigare planering med fru, dotter, måg och sonson på plats på Rhodos och hade inbjudits att på kvällen avnjuta sitt verk.

Detta skulle enligt uppgifter från Takis ske i samband med en liten uppvisning för lokalpressen på en utescen i närheten av hamnen där vi skulle framföra fyra utvalda danser. Vi satte alltså

igång med hårdträning på vår uteplats iförda en brokig blandning lediga kläder. Helt följdriktigt drog detta skådespel strax till sig mer eller mindre förundrade åskådare. Efter några omtagningar gav dansledarna upp och lät oss skingras ut över staden. Gillets ordförande och kassör ledsagade av sina hustrur letade sig nu fram till reseföretaget Vings lokalkontor för att ragga upp en buss till den till onsdagen planerade bussutflykten ut på öns landsbygd. Efter vissa påtryckningar kunde den norsktalande grekinna (?), som förestod kontoret, greja en buss åt oss förutsatt att vi även köpte en medföljande lokal guide. Kjäll lyckades till och med få henne att gå med på att lämna kredit på det saftigt tilltagna hyresbeloppet.

Resten av dagen fördrevs med bad, sightseeing, shopping och andra mer eller mindre kostnadskrävande sysslor. Man hade snart funnit, att grekisk mat inte alls var pjåkig och att staden övervämmades av restauranger, guld- och läderaffärer samt skor och t-shirts.

På kvällen var det dags att hoppa i vadmalsbyxorna respektive -kjolarna med tillbehör inför dagens uppvisning för pressen och Hasse Burell. Vi tågade alltså iväg i samlad tropp vägleda av vännen Takis. Han hade också ordnat ett fordon för transport av instrumenten till uppvisningsplatsen. Väl framme vid en pampig monumentalbyggnad gick vi in i denna för att strax gå ut igen på andra sidan och si, nu befann vi oss i en imponerande amfiteater/utomhusbiograf. Men inte tusan såg vi till något pressuppbåd! Uppenbarligen hade Takis varit för optimistisk. I dessa valtider hade kanske någon än större kommunalpamp haft större dragningskraft på tidningsfolket. Pamparna sågs ibland på kvällarna åka i kortege med polisbilar med blåljus i täten till något framträdande. Imponerande!

Gitarrist på drift!

En som inte heller kom, i alla fall inte på länge, var Otto. Sedan hans gitarr, som ju åkt bil, stått herrelös en lång stund började man fundera på vart gitarristen tagit vägen. Han måste ha gått på toaletten, trodde någon. Men då tiden för ett grundligt toalettbesök gått ut utan att någon Otto siktats spred sig en viss ängslan i truppen.

Äntligen dök han upp! Det visade sig, att han medverkat vid lastningen av instrumentbilen och att denna sedan fräst iväg och lämnat Otto att till fots ta sig till uppvisningen. Han hann dock aldrig se bakom vilket gathörn huvudklungan försvunnit, utan stod ensam och övergiven mitt i den främmande staden! Klokt nog uppsökte han på nytt hotell Amarillis, varifrån han blev bjuden på mc-skjuts av en av kyparna. Vid framkomsten hälsades han av en varm och lättad applåd!

Den påtänkta uppvisningen förvandlades nu till en extra träning av sommarprogrammet med jubileumshambon som extranummer. Att denna träning inte gick helt felfritt är att uttrycka sig mildt. Den gode Hasse påstod sig dock ha känt igen en del av sin hambo-komposition även om han inte direkt föll oss om halsen av hänförelse. Som en extra hedersbetygelse dansades jubileumshambon inte blott till musik utan även till skönsång, då en av Maj Olsson specialskrev text till hambon nu uruppfördes av några för tillfället lediga dansare med välljudande sångröster.

När så dansledarna förtvivlat och givit oss permission från vidare dansövningar var det dags att till fots ströva hemåt i den ljumma kvällen. Instrumenten fick nu forslas för hand. Många i sällskapet drog sen vidare till en av de otaliga restaurangerna för att med några vackra sånger, därav en del på vår fosterörs vilda tungomål, uppvakta en rar, 70-årsfödelsedagsfirande norsk

dam som sades vara mor till en av flickorna på vårt hotell.

Natten blev bullrig i överkant med musik från olika håll, trafikbrus och morgontidiga sopåkare i en salig blandning.

Same procedure every morning...

Ett visst morgonprogram hade nu utkristalliserats: Frukost med evigt samma meny, information av ordförande och dansledare samt träning på uteplatsen. När allt detta genomlidits i den tilltagande hettan stod det var och en fritt att störta till stranden eller att vara kulturell genom att t ex utforska gamla stan eller bara de närmaste omgivningarna. En smärre höjdare var också att intaga för- eller eftermiddagskaffe på den c:a 150 m långa ute-serveringen i anslutning till en loggia vid strandpromenaden utanför södra porten in till gamla stan. De jättemunkar som där inmundigades skall sent glömmas! Något annat att rekommendera var att äta lunch högt uppe i en inglasad takterrass inne i gamla stan. Där lockade man liksom på flera andra matställen bli med en rätt med det vackert klingande namnet "Eskalop Hoffman". Hoffmans själva föredrog dock vid besöket där efter moget övervägande en välsmakande sjötunga medan det övriga sällskapet hängav sig åt bläckfisk och andra suspekta delikatesser. En himmelsk bris fläktade våra upphettade anleten under måltiden däruppe högt över stadens myller och kommers.

Sicken borgmästare!

Så småningom blev det dags att tänka på tisdagskvällens övningar, som avsågs att bli en bländande uppvisning för bland andra stadens borgmästare, som var mitt uppe i valkampanjen för att bli omvald. Vi for i buss in till den nu ganska bekanta gamla stan, där vi monterade upp vår utställning på

Ippokrates' torg för att sedan invänta borgmästaren, som sades komma uppdykande kl 19. Det visade sig dock vara grekisk tid, alltså c:a kl 19. Nåväl, vi krusade inte ens en borgmästare, utan drog igång vårt framträdande trots att denne inte dykt upp. Dansandet gick väl så där halvhyfsat på den ojämna stenbeläggningen, men som Lasse Norrby påpekar ibland: "Ett eller annat snedsteg bara utvecklar dansen!" Några andra svenskar, som utgav sig för att vara folkdansare, påstod hur som helst att vi skött oss bra. Troligen hade de dock konsumerat för mycket ouzo innan.

Efter lång väntan, som fördrevs med musik av Gutebälgarna och sånger på gutamål, behagade så den omtalade borgmästaren äntligen uppenbara sig för att till oss överrätta en blomsterkvast varpå vi hyllade honom med en repris på ett par danser. Denna hyllning mottog han med ryggtavlan i det att han föredrog att gå runt och skaka hand med möjliga väljare i vår publik.

På begäran klättrade sedan musiker och dansare upp för ett ansevärt antal trappsteg till en restaurangterrass för att hylla ett minderårigt gossebarn på födelsedagen med våra oförglömliga exotiska sånger. Han mottog hyllningen med skräckblandad förtjusning.

För att lugna ner oss efter kvällens påfrestande framträdanden slog vi oss sen ner på den angränsande uteserveringen då ett falskt rykte spritts, att vi skulle bjudas på öl. Hur som helst serverades vi öl i rejäla stop eller stövlar rymmande bortåt två liter. Eftersom bussen väntade blev det inte tillfälle till påbackning om nu någon till äventyrs tänkt sig det!

Christina Varutsipapaekonomi!

Så hette enligt Fredrik med ståfelan den guide, som skulle ledsaga oss på onsdagens busstur runt en del av ön Rhodos. Väckning skedde redan 06.30

för att vi skulle hinna med en tidig frukost. Den lilla frukostvärdinnan hade nog aldrig upplevt så morgontidiga utlänningar förr och syntes klart frustrerad. Hon fick dock glatt bistånd i servering och andra bestyr av hjälpsamma gotlänningar, bl a sågs Lasse Norrby och Bertil Almberg livligt sysselsatta i köket.

Nöjaktigt mätta avtågade vi 08.00 från hotellet till en väntande buss, där den ovan nämnda Christina o s v genast tog kommandot. Hon pratade svenska med ett pikant inslag av linköpingsmål, vilket förklarades av att hon gått på folkhögskola i Östergötland i sin ungdom. Hon var minst sagt snacksalig, kvick och spirituellt så inom någon minut ljöd den första skrattsalvan, då hon beskrev busschauffören Vangelis' kvalifikationer för oss.

Första anhalten var en keramikfabrik i Archangelos i närheten av Faliraki, där man enligt Christina gjorde den finaste keramiken på ön. En expert som June måste ha haft en högtidsstund här. För att visa hållbarheten och kvalitén på varorna tog vår guide ett fat och repade det häftigt med ett mynt för att visa att man inte kunde se ett spår av denna omilda behandling. I försäljningshallen greps flertalet av oss av köphysteri vid anblicken av de otroligt vackra produkterna.

Fantastiska Lindos.

Nästa stopp blev den kända staden Lindos med dess berömda lämningar av templet Akropolis högt uppe på en klippa. Dit upp ledde bortåt 400 trappsteg, vilka samtliga var upptagna av ett myller av människor, vilket förklarades av att flera kryssningsfartyg just denna dag angjort ön. Vi avstod från att klättra upp till templet i denna trängsel och strövade i stället runt i den lilla staden med dess trånga, slingrande och pittoreska gränder och fotograferade i stället Akropolis på avstånd. Vi

besökte också den vackra Mariakyrkan innan vi strosade ner till bussen, som inte var lätt att hitta bland det 50-tal dylika, som letat sig fram genom de trånga, slingrande och branta gatorna. Vangelis visade sig dock vara en mästare bakom ratten.

Kaffeälskarna i bussen hade nu börjat lida av abstinensbesvär, varför Christina lovat oss ett besök på ett café, som sades servera Rhodos' godaste cappuccino. Väl framme fann vi caféet öde och tomt. Medan vi som bäst försökte svälja vår besvikelse kom dock innehavaren farande per moped och försvann som en oljad blixtn i byggnadens innandömen för att på nolltid trolla fram både kalla och varma drycker, som vi njutningsfullt förtärde i skuggan av ställets mandarinträd. Vi passade nu också på att hylla Bosse på hans födelsedag med sång, musik och hurrarop.

Sålunda stärkta till kropp och själ tog vi oss nu allt djupare in i öns bergiga inre. På tur stod ett besök i en vinfabrik nära byn Embona, där druvorna togs från berget Attaviros' sluttningar. Vi inbjöds till avsmakning av torra och halvtorra viner samt olika sorters likörer, vilket gjorde att "schtämningen" var hög när vi efter nödvändiga inköp återsamlades i bussen. Dessförinnan hade Hasse poserat på rygg under tappkranen till en av de jättelika cisternerne inne i fabriken.

Lunchuppträdande i Embona.

Väl framme i Embona intogs en välsmakande lunch med mera vin för de hågade varefter vi gav en spontan uppvisning på torget utanför restaurangen. De mest köpsugna passade på att inhandla mattor och andra souvenirer i byns butiker. Gun, Kajsa, Hasse och Bertil Olsson visade stolt upp sig i var sin tofsprydd kalott.

Färden gick så småningom "hemåt" längs öns västra kust. Efter det att

kaffetörsten på nytt stillats vid ett litet strandcafé gjorde vi ett längre uppehåll i en känd skinn- och läderfabrik söder om flygplatsen Paradisi. Här liksom på övriga stopp rörde sig Christina hemtamt och höll ett långt föredrag om skinnberedning och framställning av fabriken produkter som väskor, plånböcker, bälten, jackor och annat. Också nu gavs tillfälle för de köpsugna att göra av med pengar. En populär artikel var förutom väskor de livremmar, som fabriken levererade till Armani, Levi's, Lee, Diesel m fl berömda fabrikanter.

På sista delen av rundturen tog vi avsked av vår guide Christina genom att på hennes begäran sjunga några svenska sånger som hon mindes från sin tid i vårt land. Hon avtackades också med en ansevärd summa drachmer som drickspengar.

Festmiddag på "Mama Sofia".

När vi anlände till hotellet var det strax dags för dusch och omklädning inför den gemensamma middagen, som ordföranden och kassören storstilat lovat att bjuda på av gillet pengar. I samlad tropp tågade vi in till den kära gamla stan och restaurant "Mama Sofia", där man genom vännen Takis' förmedling dukat upp en överdådig måltid med allehanda grekiska delikatesser som sköljdes ner med vin och vatten.

Vår vän Fredrik "Ståbas" blev under måltiden firad på grund av sin inom kort stundande 30-årsdag. Han påstod själv att firandet kom som en fullkomlig överraskning. Fredrik hyllades hur som helst med tal, skålar, hurrarop och en (stor) t-tröja. Dagens födelsedagsbarn Bosse uppmärksammades naturligtvis också på nytt. Maj och Bertil framförde under sång några fyndiga verser, som Maj snott ihop med anledning av vissa iakttagelser på badstranden. Sången mottogs med stormande bifall, medan Åke av någon anledning rodnade.

Kvällen förflöt snabbt under stöj och glam och det blev dags att promenera hemåt. Gutebälgarna hade ju fått avhålla sig från musikalisk aktivitet hela dagen, varför de väl hemkomna tog skadan igen genom att jamma till midnatt, då de under hot om polis-ingripande knotande packade ner sina instrument och den förstärkaranläggning man skaffat fram för att än fler in- och utsocknes personer skulle få njuta av deras vackra musik och Unos dito sång. Elisabeth Franzén, en gammal bekant till "bälgarna", hade också dykt upp från ingenstans och slet av Post-Kalle hans spel för att få delta i musicerandet.

En som dock hade svårt att delta i kvällens allmänna glädje var Hasse Trygg. Hans kväll förstördes av upptäckten av att han inte kunde upptäcka sitt kontokort någonstans trots ett idogt letande överallt.

En sur svensk!

Nästa dag befanns vara en torsdag och den inleddes på sedvanligt ovan beskrivet sätt. Träningen gick inte som dansledarna tänkt, utan vi fick bakläxa ett flertal gånger innan de gav upp. En sur svensk hade stämt ner humöret på oss i allmänhet och på Maggan i synnerhet genom att förklara att han inte ville ha ett j-la liv på kvällarna med svensk dragspelsmusik när han kommit dit för att lyssna på grekisk musik. Varför han inte uppsökte ställen där grekisk musik spelades omtalade han inte.

Vi skulle dansa på nytt på kvällen, varför en viss persedelvård var nödvändig innan man kunde dra till stranden och de väntande, salta bränningarna. Innan strandbesöket hade Martin klätt sig varmt i både badbyxor och kalsingar med de senare utanpå de förra. Efter det första doppet upptäckte hans Inga, att han haft så brått att kasta sig i vågorna, att han inte

hunnit klä av sig kallingarna. Ingen hade dock märkt fadäsen, eftersom dessa var snarlika ett par snygga blå badbrallor. Nån som också var färggrann var Lasse Norrby, som efter föregående dags solande uppvisade klart släktskap med en rödbena vad de nedre extremiteterna beträffar. Man riktigt kände hur det sved i skinnet!

När dagen sålunda fördrivits med olika sysselsättningar var det dags att på nytt hoppa i "sparkdräkterna". Kvällens program omfattade först ett besök i svenska skolan, där eleverna skulle få en bokgåva bestående av svenska ordböcker samt undervisas i ämnet "Svenska folkdräkter", som vår käre ordförande pluggat extra på. Vi tog oss dit och träffade en skara välartade barn med lärare och föräldrar samt visade våra dräkter.

Efter besöket gick vi vidare ner till en uteservering intill en marina vid Mandrakihammen, där vi skulle göra ett framträdande. Instrumenten fick åka bil och Otto kom inte bort. Herrskapet Bergvall monterade även nu upp "sin" skärmutställning, som vid detta laget visat sig vara mycket vindkänslig.

Våra vänner Gutebälgarna inledde med några medryckande låtar varpå vi dansare satte full fart för att snarast få upp värmen till kokpunkten. Programmet gick så vitt vi själva kunde bedöma bra och ovationer fick vi. Bland åskådarna märktes flertalet av de barn med föräldrar vi nyss träffat på svenska skolan, liksom familjen Gyllensten från Follingbo. Även denna kväll uteblev det utlovade pressuppbådet. Kvällen gick i lugnets tecken med individuella restaurangbesök och våra musiker lät för en gångs skull sina instrument vila.

Ingen otursfredag!

Fredagen inleddes med the same procedure as every morning. Ja, kanske inte riktigt ändå. Morgonens stillhet avbröts av ett vilt glädjetjut föranlett av

att Hasse för tredje gången tittat i den trasiga plånbok han haft noga inlåst i ett värdefack i receptionen och där funnit kortet. Han fick nu brått att annullera de anstalter han dagen innan gjort för att spärra kortet.

Till kvällens uppvisningar påstod sig Göran ha tagit ut de vackra i truppen. Då den manliga halvan av herrskapet Hoffman fick delta föll detta på sin egen orimlighet.

Sedan dagen förflutit med bad, inköp och födointag eller andra förlustelser som tvätt och strykning, var det dags för aftonens strapatser. Vi skulle först sjunga vid ett par caféer med svensk anknytning, varför vi till fots drog iväg med flygande fanor och klingande spel i täten till caféet "Kringlan", där man bland personalen inte hade vett att uppskatta vår uppvaktning, varför vi efter några improviserade dansnummer tågade vidare. Nästa anhalt var det café med det fyndiga namnet "Nyfiket", som en liten förtrupp bland oss besökt tidigare på dagen för en pratstund med den svenska ägarinnan. Hon ägde tillsammans med sin grekiske make en farm av ett mindre svenskt härads storlek ute på landsbygden, där hon hade biodynamisk odling, något som hon också försökte lära urinvånarna med hjälp av EUpengar och svenska sommarjobbade ungdomar. Caféet var året runt-öppet och affärerna gick tydligen strålande. Här röntte vårt framträdande större uppskattning och vi fortsatte så småningom nöjda mot nästa mål.

Detta mål var Svenska klubben, som höll till i ett hus gemensamt för de nordiska länderna. Här visade vi delar ur vårt dansprogram för en entusiastisk skara landsmän i förskingringen med sommarprästen i spetsen i en bastuliknade hetta. Man riktigt kände svetten spruta ur ansiktsporerna!

I en paus bjöds vi på kaffe eller saft med kanelbullar allt medan förtjusta

barn provade musikernas instrument. Som tack framförde vi några av våra alltmör populära och väljudande gutniska paradnummer "Summarn kumar" och "Uti vår hage". Publiken inbjöds också att delta i ett par danser med sedvanligt glatt kaos som följd. Ordförande Kjäll fick nu en liten beundrarinna, som blev ytterligt besviken när hon inte fick dansa hela kvällen.

Ute på gatan stötte Ingrid Trygg oförhappandes på sin kusin Bengt-Arne, som hon inte träffat på årat. Kors!

Vårt glada följe fortsatte nu sitt triumftåg genom staden. Längs hela vår färdväg hade nämligen entusiasm och applåder strömmat emot oss från folk på trottoarer, restauranger och hotellbalkonger. Den enda missnöjesyttringen kom från en inhemsk hund, som vi passerade ett par gånger. Han gav oss rejäla utskällningar när vi drog förbi hans mattes eller husses butik, där han stod på vakt.

Så småningom nådde vi Beach hotell, som följdriktigt låg vid strandpromenaden. Basfiolen med ägare fanns redan på plats, sedan båda fått lift sista biten av den allestädes närvarande Takis. Nu stundade ny födelsedagsuppvaktning. Föremål var denna gång en 70-årsfirande svärmor från Fårö, som hyllades med ett par danser och naturligtvis sedvanlig skönsång.

Efter väl förrättat värv traskade vi hemåt ganska slaka efter flera kilometers marscherande på gatorna. Så vitt jag minns slapp vår grinige svensk dragspelsmusik utanför hotellet denna afton. Annars gjorde man den upptäckten, att svensken i gemen tycks bli jättetrevlig när man väl kommer utomlands.

Fest i byn Agios Isidoros.

Lördag morgon slapp vi träning! Nu började den hemska sanningen gå upp för oss, att den oförglömliga veckan snart var förbi. Nu var sista chansen

att göra de sista inköpen om man inte redan klarat av att inhandla utlovade presenter till stackars hemmavarande anförvanter och andra. Dags att packa var det kanske också, eftersom kvällen med säkerhet kom att bli sen. Man måste ju också ta en sista runda till de favoritställen man skaffat sig under veckan.

Alltnog, dagen gick fort och runt 17-tiden for vi iväg i en bättre begagnad skolbuss för att besöka en avlägsen bergsby, Agios Isidoros, vilket bör betyda Sankt Isidor. Halvvägs uppe i bergen stannade vi vid en plats med vidunderlig utsikt mot solnedgången långt borta över havet. Här hade någon driftig grek påpassligt ställt upp en husvagn, från vilken man sålde kylda drycker, godis m m mitt ute i vildmarken.

När skymningen börjat falla nådde vi efter 6-7 mils färd fram till byn, där vi blev kungligt bemötta. På trappan till byns "bygdegård" väntade några söta flickor i folkdräkter på att få förära oss varsin ros. När vi kom in i lokalen fann vi den full med folk, som hälsade oss med rungande applåder. Hela byn var där och hade under väntetiden underhållits av en bouzoukigrupp.

I fonden på samlingslokalen hade man dukat ett stort U-format långbord, där vi inbjöds att ta plats. Nu följde minst tre högtidliga tal på grekiska och engelska. Talade gjorde en elegant politiker med rötter i byn, som följt oss från Rhodos stad, byns "president" och vår vän Takis. De båda förstnämnda höll sina anföranden på grekiska och tolkades till engelska av politikerns paranta hustru. Så vitt vi förstod passade politikern på att hålla ett valtal inför de stundande kommunalvalen.

Nästa programpunkt var mera underhållande då byns folkdansgrupp, fem damer och tre herrar, gjorde entré till tonerna av ovan nämnda bouzouki-musikanter och visade upp fem styck-

en grekiska danser. Damerna hade vackra dräkter i vitt, rött och svart med mjuka skinnstövlar. Herrdräkterna gick i samma färger, mest svart, med vida påsande byxor med gällivarehång samt stövlar. Stövlarna sades vara nödvändiga för att skydda sig mot alla ormar, som fanns på ön. Enligt sägnen hade man inplanterat hjortar för att trampa ihjäl dem, men ormarna hade tydligen varit för talrika, särskilt som hjortarna nu sades vara bortskjutna på gränsen till utrotning.

Den grekiska uppvisningen bestod mestadels av långdanser med enkel handfattning. Några soloturer förekom dock. Svårigheten tycktes ligga i stegmönstren och de snabba rytterna. Dansare och musiker visade sig vara mycket duktiga.

Efter det att den inhemska gruppen dansat färdigt och musikerna packat ihop var det så dags för oss exotiska gäster att visa oss på styva linan. Vi genomförde årets sommarprogram på ett i vårt tycke godtagbart sätt och fick många och långa applåder av den fulltaliga publiken, där byns präst med en godmodig patriarks utstrålning tronade på första parkett. Snuttarna ur Vingåkers- och Oxdansen tycktes kanske slå an litet extra. Som vanligt fanns det efter fullgjort dansande ingen orsak att klaga på värmen. Hettan i salen stod stilla trots öppna fönster runt om.

När nu uppvisningsdansandet var avklarat var det dags för ömsesidiga hedersbevisningar och utbyte av gåvor. Kjäll överlämnade äntligen de glaskrukor med folkdansmotiv, som Ingrid H ängsligt vakat över alltsedan inhandlandet på Arlanda. Alla gotlänningar förärades ett foto av byn Agios Isidoros och en minnesmedalj, som präglats till "Rhodes Civilization International Marathon 1997". Post-Kalle kom omedelbart bort sitt foto och fick titta om ett nytt.

Starka saker!

Nu blev det dags för förtäring! På borden hade man satt fram flaskor med allehanda dryckjöm, bl a en klar vätska, som ett par varma och törstiga visbydansare och spelmän inte undersökt varudeklarationen på, utan tömde som ett glas vatten. Chocken över styrkan i denna obekanta dryck kunde tydligt utläsas i deras anleten. Det rörde sig tydligen om den lokala varianten av Retsina och alkoholprocenten på denna gick inte att klarlägga, då styrkeuppgifterna varierade från 24 till över 50 %. Det senare verkade ganska troligt, då redan en försiktig smutt framkallade sveda på läpparna. Man noterade därför med tacksamhet, att stora mängder läsk och vatten också ingick i utbudet.

Den fasta födan bestod genomgående av rätter lagade på ingredienser framställda inom den egna byn. Soppa på hemlagad pasta och kött samt "souvlaki" (grillspett) smakade underbart. Tillagandet av all denna mat hade tydligen tagit sin början redan föregående dag. En lång rad inblandade avtackades (tror jag!) av den tidigare omtalade politikern.

Efter rundlig tid med gemytlig samvaro vid borden blev det gemensam dans, då vi försökte lära ut en familjevals, amerikansk promenad och "Oh Susanna". Våra grekiska dansvänner gjorde sedan mer eller mindre lyckade försök att i sin tur lära oss deras invecklade steg och rytmer.

Vid midnatt var det dags för hemfärd med rörande avsked med kramar och pussar på kinderna och allt. Vi fann ett par bland byborna, som kunde prata med oss på tyska och visade upp sina barn och barnbarn. Under återfärden till hotellet på de slingrande bergsvägarna gjordes ett nödstopp, varunder ett fascinerande skådespel kunde åses inifrån bussen. Föraren hade nämligen inte slagit av bussens kraftiga blinkljus,

varför en mängd "behövande" i vita skjortor under snabba blinksekvenser kunde ses uträtta de trängande behoven vid vägkanten. En härlig syn! Ett par timmar efter midnatt ankom vi så helbrägda till hotellet för vår sista natt där.

Hemfärd med fördröjning.

Söndagsmorgonen randades inom kort och upptogs av frukost och packningsbestyr. Vi tog med olika grader av separationsångest farväl av hotellets personal i det att vi lovade att snarast återvända. Den yngste och vackraste bartendern hade fattat särskilt tycke för vår kära Maggan och vice versa, vilket föranledde ett ömsesidigt utbyte av små presenter.

Vi hade stränga förhållningsorder om att passa bussens avgångstid. Hasse påstod sig ha förstahandsinformation, som sade att planets avgång kom att bli 3 timmar försenad. Väl ombord fick vi detta rykte bekräftat av vår busslots. Planet ifråga hade drabbats av fåglar i en motor, varför ett nytt plan måste rekryteras via Gardermoen. Vi fick därför göra en mellanlandning innan vi ens hunnit lyfta och forslades till Golden Beach Hotel. Väl där bjöds vi på mackor plus dricka och mådde gott i ett par timmar. En viss oro kunde dock förmärkas bland dem, som lovat infinna sig på jobbet hemmavid redan nästa morgon. Så småningom fick vi ny avgångstid satt till 16.15 och bussades i god tid ut till flygterminalen för att stå i kö till incheckningen.

Sedan gavs tillfälle att spendera ytterligare slantar i tax-freebutikerna. Efter lång och tålig väntan släpptes vi ut till matarbussarna, som förde oss ut till planet. I kön på flygplanstrappan fick Post-Kalle med förfäran se sina värsta farhågor besannas. Han hade nämligen vid incheckningsdisken förgäves försökt få tjänstgörande incheckare att inse, att dragspelsfodral försedda med

flerfaldiga "FRAGILE"-etiketter skulle behandlas aktsamt. Nu fick han i stället se de kära spelkoffertarna kastas milt sagt ovarsamt ner på transportbandet. Skadeverkningarna blev som senare framgår förödande.

Väl ombord fann vi våra förbeställda nödvändighetsvaror levererade till våra respektive säten, och visst stuvningsarbete vidtog för att vi skulle få plats på våra förut minimala utrymmen. Den måltid som efter ett tag dukades upp smakade bra efter den blygsamma utspisning vi fått hitintills under dagen. Vi nådde i sinom tid lyckligt och väl Arlanda, där vår trupp snart skingrades dignande under det bagage, som märkbart ökat i vikt under bortovaron. I trängseln var det omöjligt att på sedvanligt sätt ta ordentligt farväl av varandra.

Dragspelsmassakern.

När de hemkomna musikerna inventerat sina dragspelskoffertar befanns att Gerd, Post-Kalle och Martin fått sina spel gravt misshandlade och att Kalles, Martins och Götes koffertar därtill slagits sönder. Reparationskostnaderna kom att röra sig om många tusentals kronor, men efter idogt bearbetande av inblandade försäkringsbolag tycks samtliga spelmän ha fått ut full kostnadsersättning för skadorna.

Dansprogrammet:

Schottis i turer
Karjalan katrilli
Vingåkersdans *
Vindmölledans *
Smålandspolska *
Oxdans *
Trekarlspolska *
Jubileumshambo
Kadrilj 80
Fredsdansen

* Kort version

Deltagarlista:

Musiker:

Gerd Ahlgren
Martin Björklund
Otto Höghielm
Göte Johansson
Karl-Erik Karlsson
Fredrik Lönngrén
Uno Nährström

Dansare och övriga medlemmar:

Ing-Marie och Bertil Almberg
Anita Almgren
Edith och Mats Bergvall
Bo Björkegren
Ingrid och Seved Hoffman
Karin Larsson
Kerstin och Henry Larsson
Åke Lyberg
Karin Nilsson
June och Lars Norrby
Maj och Bertil Olsson
Margareta Pettersson
Britt och Olle Ronsten
Gun Stengård
Eiwor och Göran Söderström
Maigun och Kjäll Sönnergren
Ingrid och Hans Trygg

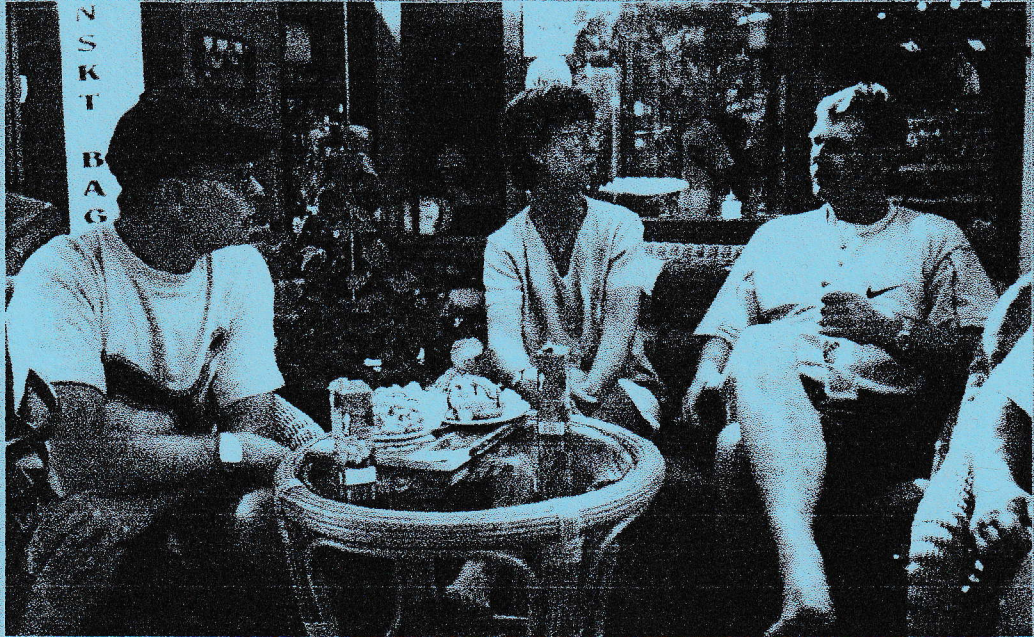
Medresande musikerhustrur:

Inga Björklund
Inger Höghielm
Dagmar Nährström

Till sist är det befogat att på det varmaste tacka ordföranden/reseledaren Kjäll, dansledarna Göran och Margareta samt Uno och hans glada musikanter, som tillsammans med alla oss övriga gjorde Rhodosbesöket till årets höjdpunkt!

Ovanstående reseminnen har utöver egna hågkomster baserats på hustru Ingrids och Fredrik "Skribentens" reseanteckningar, vilket härmed tacksamt meddelas!

Er ständigt förbundne!

RHODES

